

[Alfred Jensen.]

denne Gang maatte rejse Kravet om Ophevelse af den stille Zone eller, som jeg vil foretrække at kalde det, „Mygdal-Hullet“; det er indlysende, at de, som Situationen ligger, forlanger at blive stillet paa lige Fod med andre arbejdende Grupper her i Landet og faa deres Lønninger reguleret hver tredie Maaned. Vi finder, at disse Krav er berettigede; og vi vil støtte dem overalt, baade her i Rigsdagen og andre Steder, hvor de kommer frem.

Frits Clausen: Naar man ser, hvorledes Staten fordyrer Brændselet, og hvorledes Københavns Kommune i en uhyggelig Grad fordyrer Gas og Elektricitet, kan man saamænd godt forstaa, at Tjenestemændene stiller Krav om en Lønforhøjelse for at opretholde den Levofod, som alle de, der taler om en Nedsættelse eller Indskrænkning af Levofoden, sørger for selv at kunne opretholde. Men hvad tænker Regeringen paa? Hvordan skal hele denne Udvikling ende? Priserne stiger, Vareomsætningen bliver mindre, Skatterne stiger, saa stiger Priserne igen, hele denne Skrue uden Ende, som Regeringen kender saa godt fra den sidste Krig, som nu er begyndt at dreje igen, og som uvægerligt maa ende med en Inflation. Og saa er det hele i Virkeligheden Bedrageri over for Tjenestemændene og alle andre, der kræver Lønforhøjelse: de faar en større Sum Penge, men de faar samtidig mindre Købekraft. Det er det, Regeringen bør sætte en Stopper for, hvis ikke den vil ud i en sindssvag Inflation og et sindssvagt Kaos. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til den Redegørelse, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, som krævede, at der blev sat en Stopper for den Udvikling, der minder alt for meget om Udviklingen under den forrige Krig, en Udvikling, der, selv om den giver større Lønninger, dog medfører mindre Købekraft og paa den Maade er et Bedrageri over for de Folk, der tror, at de ved en større Løntildeling faar bedre Levevilkaar.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker de ærede Ordførere, som har givet Tilslutning til det foreliggende Lovforslag.

Jeg beklager, at Partiet Venstre har indtaget det Standpunkt at maatte modsætte sig det midlertidige Tillæg, der her er Tale om. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre — og for øvrigt ogsaa med adskillige andre ærede Talere — i, at vi maa regne med at gaa strenge Tider i Møde, strengere Tider end dem, vi hidtil er kendt med. Men

det maa være saadan, at Spørgsmaalet om Tjenestemandslønninger og ogsaa Spørgsmaalet om Arbejderlønninger ikke kan tages ud af den store Sammenhæng, vi maa tage paa disse Problemer som en Helhed. Jeg for min Del skal ikke nægte, at Situationen kan forme sig paa en saadan Maade, at vi ikke er i Stand til at opretholde de nuværende Tilstande, men som sagt, det er et Problem, som maa løses i en større Sammenhæng, det kan ikke være saadan — for nu at se paa det foreliggende Lovforslag —, at Tjenestemændene først og særlig skal holde for.

Forholdet er tilmed det, at Lovforslaget hjemler ikke Tjenestemændene det samme ekstraordinære Tillæg, som de faar for indeværende Aar. For indeværende Aar opnaar Tjenestemændene dels 168 Kr. og dels en midlertidig Reguleringsportion; denne Reguleringsportion giver de nu Afkald paa. Det sker ganske vist i Henhold til en Aftale, som blev truffet i Fjor, men rent faktisk er Forholdet det, at medens Tjenestemændene for indeværende Aar ekstraordinært oppebærer baade et Tillæg paa 168 Kr. og en midlertidig Reguleringsportion, saa vil de til næste Aar ud over det, som selve Tjenestemandsløven hjemler dem, kun oppebære 168 Kr.

Det forekommer mig, at man ikke, saaledes som Stillingen er, kan beklage sig over det Standpunkt, som Tjenestemændene nu til Slut har indtaget. Det forekommer mig tværtom, at man maa sige, at Tjenestemændene, saadan som Stillingen er i Dag, har vist Resignation ved at tiltræde den Ordning, som her er foreslaaet. Og det er min Overbevisning, at hvis vi, efterhaanden som Tiderne skrider fremad og Vanskelighederne taarner sig op i højere Grad, over for Tjenestemændene fremsætter Henstillinger og Ønsker om at komme til en anden Vederlæggelse end den, der er Tale om i Øjeblikket, vil Tjenestemændene forstaa det, og man vil kunne vente Resignation fra den Side. Der er ingen Grund til at bebrejde Tjenestemændene Mangler i saa Henseende. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, som til Stadighed kalder paa Hensyn til Helheden, at jeg tror, at der nogetsteds inden for de politiske Partier, hvor et saadant Hensyn trænger til at blive understreget, er det inden for det ærede Medlems Parti.

Jeg skal i øvrigt ikke her indlade mig paa en større økonomisk Debat med det ærede Medlem eller med andre Medlemmer, det vil der formodentlig senere blive Lejlighed til. Men i Øjeblikket drejer det sig, selv om man kan sige, at det er et Led i et